

Grote bomen, joekels van ladders

'Toen ik bij mijn ouwe heer kwam, eind jaren veertig, had hij net een nieuwe trekladder gekocht. Zo'n groot houten ding. Met 32 treden. Die was voor mij. Ik was de langste, dus ik moest ook de langste ladder hebben. En zwaar dat 'ie was, je tilde je er een breuk aan! Je moest wel handig zijn met die ladders. En hoog durven. Want het was altijd hoog.'

Op de foto staat pake hoffy op de ladder. Het is na de oorlog, hij zal een jaar of zestig zijn en de ladder heeft bij lange na niet de 32 treden die mijn vader beschrijft. Het is een enkelvoudige ladder en pake staat maar een paar meter boven de grond. Grappig is dat we niet kunnen zien wie de ladder vasthoudt. De situatie zal om de een of andere reden in scène zijn gezet, want vasthouden was niet gebruikelijk. En dat de vasthouder iemand is die geen werkkleding draagt is ook bijzonder.

Als je stond te plukken op de ladder, had je een grote korf bij je waarvan het hengsel met een haak aan de ladder vastzat. Je moest zo'n lange ladder stevig neerzetten, maar in een boom is dat nog niet zo gemakkelijk. En daar kwam nog een andere moeilijkheid bij.

'Ik heb het wel gehad dat ik de ladder in de boom zette en met m'n zakdoek de bovenste punt van de ladder vastmaakte aan de tak waar 'ie tegenaan leunde. Die was zwaar van de appels en hing helemaal naar beneden. Als ik die ladder niet vastbond, snap jij wel waar die tak weer naartoe wilde als ik die leeggeplukt had en dat de ladder dan z'n steun kwijt was. Voordat ik de zakdoek weer losmaakte, moest ik dus goed kijken waar die ladder zou belanden. Met mij erop. En als het mis dreigde te gaan, klemde ik mijn benen eromheen en liet ik me naar beneden glijden.'

Het was ook zaak de ladders goed te onderhouden, want je kon niet hebben dat je door een sport heen trapte als je erop stond of naar boven of beneden klom.

‘In de winter krabden we die ladders allemaal af en zetten ze vervolgens weer in de lijnolie. Verf gebruikten we niet. Wat een werk was dat. Niet te geloven. Maar ik vond het wel weer mooi hoor, die ladders. Het plukken werd wel eens wedstrijdje. Dat had er mee te maken dat er niet genoeg korven waren als er veel te plukken was. De appels die je in de korf plukte, moesten worden overgelegd in kisten. Dat deden de vrouwen. Mijn moeder, tante Trijn en de hulp van tante. Als je dan op die ladder stond en je zag dat er beneden een lege korf was, dacht je “ik moet zien dat ik ‘m vol krijg, dan is die korf voor mij” Prachtig! Een mooie tijd. ’